

Iman Ibrahims tale ved demonstrationen "Nej til tvangsflytninger: Manifestation i Mjølnerparken"

Taler

Iman Ibrahim
Tidl. beboer i Mjølnerparken

Dato

6. maj 2023

Sted

Mjølnerparken, Nørrebro,
København

Mange tak til jer der er kommet her endnu en gang for at støtte op om denne sag og kampen mod ghettoloven.

Jeg hedder Iman Ibrahim. Jeg er opvokset i Mjølnerparken og boede der til jeg var 21 år gammel og til dagligt arbejder jeg som læge.

Det er vemodigt at stå her endnu en gang i dag og se mit tidligere hjem forvandlet til uigenkendelighed og mine tidligere naboer leve[r] i fortsat uvished.

Min historie startede i 2006, da jeg var 14 år gammel. Jeg skulle skrive en fremtidsnovelle om 2020'erne.

Jeg sad på mit værelse og kiggede udover Mjølnerparkens hvide altaner, S-toget og jernbaneområdet, som i dag hedder Mimersparksen. Jeg prøvede at forestille mig hvordan det vil se ud i fremtiden og skrev "Mjølnerparkens sidste dage".

I dette fremtidsunivers er der husrobotter, flyvende biler og teleporteringen er opfundet.

Christiania er allerede blevet normaliseret og omdannet til dyre boliger og politikerne har besluttet for at rive Mjølnerparken ned til fordel for nye dyre boliger. For at løse "ghettoproblemet" skulle beboerne tvangsfjernes og fordeles på andre områder. Nedrivningsdagen i novellen er d. 7. juli 2022. Det lød som en god dato.

Børnene i Mjølnerparken er hovedpersoner i historien. De er bange og

fortvivlede.

De forsøger at protestere, men der er intet at gøre. Lidt efter lidt fraflytter deres venner, og der er kun få tilbage, når nedrivningen skal i gang. I et drama tælles ned til nedrivning og i sidste øjeblik lander et rumskib og over højtaleren erklærer rumvæsenerne Mjølnerparken det nye fristad og stopper nedrivningen.

Da det for to års tid siden gik op for mig at tvangsflytninger og nedrivninger var en realitet, kom jeg i tanke om novellen. Jeg fandt den på min e-mail med kommentarer fra min lærer.

Jeg blev overvældet af følelser, da jeg genlæste den. Det gjorde ondt på voksne mig at indse, at jeg som barn havde været så præget af den politiske debat, at det var det, jeg valgte at skrive om, da jeg forestillede mig en fremtid for mit barndomshjem og kvarter.

Jeg gennemlevede følelsen af sorg, som jeg havde, da jeg som barn indså, at mit kvarter, mine naboer, den legeplads jeg havde tilbragt så mange timer i blev set som samfundsmæssige problemer, der skulle fjernes.

I dag er nedrivninger, frasalg og tvangsflytninger en virkelighed.

Mine forældre blev ramt af ghettoloven og blev tvangsflyttet fra deres hjem gennem 30 år for 4 måneder siden.

Det er svært for mig at køre forbi stedet uden at føle sorg tristhed og afmagt.

For mellem murstenene har vi mange minder fra en tid, hvor verden virkede spændende og tryk og man så frem til at blive voksen. Lange sommeraftener i gårdene med larmende børn, sjov og ballade.

Legepladsen i 2. gård har jeg og børnene fra gården været med til at designe og stemt om hvor hvert træ, busk og gyngeskive skulle placeres. Det var en god følelse at blive inddraget i beslutninger om sit område.

Det var dengang beboerdemokrati ikke bare var et tomt begreb, der kunne underkendes af diskriminerende symbolpolitik og klassefjendske love.

I dag er politik blevet til en konkurrence om, hvem der kan være hårdest og strammest mod etniske minoriteter og samfundets mindst bemidlede borgere. Det er ligegyldigt, om de stramme politikker giver mening. Fuldstændig ligegyldigt, om man i samme åndedrag reducerer antallet af betalelige boliger i København for alle dem, der ikke har adgang til Københavns boligmarked.

Mine forældre, der har arbejdet som skolelærere og bidraget til fællesskabet i 30 år er blevet tvangsflyttet. Min far, der i en årrække sad i afdelingsbestyrelsen og blandt andet lavede kampagner for affaldssortering, står som pensionist til at skulle flytte flere gange for at blive "genhuset" i det område, som han holder af.

Jeg har som mange andre københavnere fra ghettostemplette områder været stolt af at leve i et samfund med lige muligheder og arbejdet hårdt for at omfavne Danmark og bidrage positivt.

I forsøget på at finde mening i det hele, er jeg stadig efterladt med en dyb sorg over, at novellens handling er ved at gå i opfyldelse. Bilerne svæver ikke, men Mjølnerparken skal ikke være som før.

Jeg vil slutte af med at læse et digt, som jeg skrev for at sætte ord på de tunge tanker og følelser. Den hedder anden rang.

Det er os med kulsort hår og eksotiske øjne

trætte af bortforklaringer og løgne

Når opportunisterne rykker ind i vores by

De siger området er belastet, har et skidt ry

Det er os med et forkert navn, en forbandet oprindelse

Vi får kvarteret på en liste for salg og omdannelse

Kede af at vi ikke bor i parcelhus at vi ikke er rigere

At vi skiller os så meget ud eller har anderledes værdier

Vi er født uden fribillet ingen smutveje eller garantier

må arbejde hårdt tage de mindst befærdede stier

For ansøgningen havner nederst i bunken gang på gang

Du taler så flot dansk siger de, du ved du er anden rang

Mange tak fordi I kom.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Demonstrationstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/iman-ibrahims-tale-ved-demonstrationen-nej-til-tvangsflytninger-manifestation-i-mjolnerparken>